మన కథ నిజం కాదా!

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

వారం రోజులుగా సుబ్బూ, మహా మధ్యన పెద్దగా మాటలు లేవనే చెప్పాలి. సుబ్బూ ఎక్కువగా బయటనే గడుపుతున్నాడు. వచ్చినా ఏ అర్ధరాత్రికో ఇల్లు చేరి పడుకుంటున్నాడు. తాగిన దాఖలాలు కూడా ఏమీ లేవు.

తను అన్నమాటను చాలా సీరియస్‌గా తీసుకున్నాడని బాధపడింది మహా.

ఆ మాటే అమ్మాజీతో కూడా అంది.

"పర్లేదు లెండి మీరు మాత్రం ఏంకాని మాటన్నారూ! తాగొద్దన్నారు. తాగుబోతుకు ఇంటా బయటా కూడా గౌరవముండదండి. వల్లు గుల్లజేసుకుని కొంపలార్పడం తప్ప ఏటుందండి అందులో" అంది అమ్మాజీ మహాని ఊరడిస్తున్నట్లుగా.

మహా మౌనంగా విన్నది.

"అయినా పగలూ రాత్రి ఏవో పనులండి. మొన్నటివరకూ సరస్వతమ్మగోరి పనులు జూస్తన్నాడు. ఆవిడకి పెన్షన్ వచ్చే ఏర్పాట్లు చేసాడంట. రెండుసార్లు ఆవిణ్ణి ఆ ఆఫీసుకి తీసుకెళ్ళడం కూడా చూశాను. ఆవిడ కళ్ళనీళ్ళతో చెప్పుకున్నారు. మంచోడేనండి సుబ్బు" అంది అమ్మాజీ.

"మంచోడే అమ్మాజీ! లేకపోతే నన్నిలా ఇంట్లో వుండనిస్తాడా? మాట మాత్రం చాలా పెళుసు. అందుకే తగాదా పడుతుంటాను" అంది మహా.

❦❦❦

ఆ రోజు సుబ్బూ చాలా రోజుల తర్వాత కాళిదాసుగారింటికి బయలుదేరాడు.

సుబ్బూని చూస్తూనే కాళిదాసు కొంచెం అసహనంగా కదిలి "ఏరా, కొంపసలు గుర్తున్నట్లే లేదు" అన్నాడు.

సుబ్బూ నవ్వి అరుగుమీద కూర్చుంటూ "అవునండి. కష్టమే అయ్యింది. ఆళ్ళనీ ఈళ్ళనీ అడుగుతూ వచ్చేసరికి ఇన్నాళ్ళు పట్టింది" అన్నాడు అంతకంటే వెటకారంగా.

"ఏరా, గోదారి నీళ్ళు వంటబట్టినట్టున్నాయి. ఎటకారాలెక్కువయ్యాయి" అన్నాడు కాళిదాసు కోపంగా.

"మరి పట్టవాండీ! ఎవడి దగ్గరకెళ్ళినా తిన్నగా మాటాడే వాడెవడయినా వున్నాడాండీ? 'బాగున్నారాండీ' అనడిగితే లేదు 'మాయరోగం సచ్చి బతికాను' అని జవాబు చెబుతాడొకడు. 'భోంచేసారా' అంటే 'లేదు నువ్వుగాని పెడతావా' అంటాడింకొకడు. అసలు తిన్నగా ఒక జవాబుండదు. ఎదవగోల" అన్నాడు సుబ్బూ చిరాగ్గా.

"సరి సర్లే. డబ్బులేవన్నా వసూలయ్యాయా?" అని మాట మార్చాడు కాళిదాసు.

ఆ మాట విననట్లుగా "అమ్మగారేరీ?" అంటూ సత్యవతి కోసం లోపలికి చూస్తూ అడిగాడు సుబ్బూ.

"పుట్టింటి కెళ్ళింది - సారె తెచ్చుకోటానికి."

బదులుగా పకపకా నవ్వాడు సుబ్బూ.

"ఏటా నవ్వు?" అంటూ కసిరాడు కాళిదాసు.

"ఇంత వయసొచ్చినా పిల్లాజెల్లా లేకపోయినా ఇంకా అత్తగారి సొమ్ము తినాలని ఎంతాశండీ మీకు. ఇంకా అల్లుడి గీర దిగలేదండీ మీలోంచి" అన్నాడు సుబ్బా నవ్వుతూనే.

"ఏం? ఇన్నేళ్ళనుండి పోషించడం లేదా నేనూ?" అన్నాడు ఉక్రోషంగా కాళిదాసు.

"ఆఁ! భలే పోషిస్తున్నారులెండి. ఆవిడ పొలం ఆవిడకిచ్చేయండి. ఆవిడే పోషిస్తారు మిమ్మల్నీ మీ యింట్లో కుక్కల్నీ" అన్నాడు సుబ్బా మరీ మరీ నవ్వుతూ.

"ఒరేయ్ మాటలు మీరతన్నావ్. ముందు వసూలయిన డబ్బుల సంగతి చెప్పు."

సుబ్బా జేబులోంచి డబ్బు తీసి "పంతులుగారిచ్చారండి ఇది. ఇందులో ఒక పదివేలు వాడేసాను. మీకు ఒక వారంలో సర్దేస్తాను" అన్నాడు.

అసలే కోపంగా వున్న కాళిదాసుకి ఆ మాట యింకా కోపాన్ని తెప్పించింది.

"చెప్పకుండా తీసేసుకోటాలు కూడా మొదలెట్టావా?"

"లేదండి. మాస్టారుగారు అకస్మాత్తుగా చచ్చిపోయారు. ఆవిడ దగ్గర పైసా కూడా లేదు శవాన్నెత్తడానిక్కూడా. అందుకే ఖర్చు పెట్టాల్సొచ్చింది."

"ఓహో! సొమ్మొకడిది సోకొకడిది. అక్కడికి నువ్వేదో ఈరేశలింగం పంతులయినట్టు. ఆడు సస్తే నీకేటి - నువ్వెళ్లేది వడ్డీ వసూళ్ళకి. ఆ పని జూసుకు రావాల. మజ్జెలో దానకర్ణుడి ఏషాలెయ్యకు."

కాళిదాసు మాటలకి సుబ్బాకి చెప్పలేని కోపం వచ్చేసిందిగానీ బలవంతంగా అణచుకుని "నిజమే తప్పే చేసాను. పెళ్ళానికి అన్నం పెట్టడం కూడా చాలా ధర్మమనుకునే మీ డబ్బు చెప్పకుండా తీసుకోవటం తప్పే. మూణ్రోజుల్లో తెచ్చిస్తాను. మీకూ నాకూ రాం రాం" అంటూ కాళిదాసు మాట వినిపించుకోకుండా సుబ్బా బైకెక్కి రయ్యిన బయల్దేరిపోయాడు.

బైక్ నడుపుతున్నాడేగానీ వంట్లో రక్తమంతా మరిగిపోతోంది. మనుషులెంత స్వార్థపరులు. అన్ని బంధాల్ని డబ్బుతోనే ముడివేస్తారు. ఇన్నాళ్ళనుండి తనెంత నిజాయితీగా పైసా పైసా వసూలు చేసి యిస్తున్నాడు. తనొక వడ్డీ వసూలు చేసే వాడిలా మాత్రమే కనిపిస్తున్నాడా? వాళ్ళ కుటుంబంతో ఎంత అనుబంధం పెంచుకున్నాడు. ఎంత ఆత్మీయంగా మసులుతున్నాడు? ఛీ! ఛీ. ఈ డబ్బు పిచ్చిగాళ్ళంతా యింతే.

సుబ్బాకి యింటికెళ్ళాలనిపించలేదు.

అలా అగమ్యంగా ధవళేస్వరం బారేజ్ దాకా వచ్చేసాడు.

ఎదురుగా కాటన్ దొర బొమ్మ కనిపించింది దుమ్ము కొట్టుకుని కాకిరెట్టలతో. ఉసూరుమనిపించింది. అసలెక్కడినుండో స్టీమర్లలో వచ్చి ఆ మహానుభావుడు జీవితమంతా ఈ గోదారొడ్డున పడివుండి దండకారణ్యాలలో గుర్రాల మీద స్వారీ చేసి సర్వే చేసి ఉభయ గోదావరి జిల్లాల్ని సస్యశ్యామలం చేస్తే ముప్పొద్దులా తింటూ ఒక్కడైనా ఆయన్ని కాని ఆయన విగ్రహాన్ని కానీ పట్టించుకుంటున్నారా?

సుబ్బా చిరాకుగా బైక్ ఒక పక్కకి పార్కు చేసి సర్ప్లస్‌వియర్ దగ్గర పిట్టగోడ కానుకుని నీటిలోకి తొంగి చూసాడు. సర్ప్లస్‌వియర్‌లోని నీళ్ళు ఉక్కిరిబిక్కిరవుతున్నట్లు, ఊపిరాడనట్లు సుడులు తిరుగుతోంది అనంతమైన శక్తితో యుద్ధం చేస్తున్న ఆ నీటిని తదేకంగా చూస్తూ నిలబడ్డాడు ఎంతోసేపు.

ఎందుకో ఒక్కసారిగా అమ్మానాన్నా గుర్తొచ్చి కళ్ళలో నీళ్ళు సుళ్ళు తిరిగాయి. దుఃఖం తన్నుకొచ్చింది. ఇంటికెళ్ళిపోవాలనిపించిందో క్షణం. వెంటనే ఆ ముసిల్ది గుర్తొచ్చి మనసు నిగ్రహించుకున్నాడు.

'ఛీ' అదున్నంతవరకూ వెళ్ళకూడదు. అది ఆడదా! రాక్షసి. పిశాచి' అని తల విదిలించుకున్నాడు.

పదే పదే కాళిదాసుగారి మాటలు చెవిలో మార్మ్రోగుతున్నాయి. మనుషులకింత జాలిలేదేం? డబ్బు శాశ్వతమా? దాని కోసం అనుబంధాల్ని తెంచేసుకుని హృదయాల్ని అంత కఠినంగా చేసుకోవాలా? మానవత్వాన్ని మరచిపోవాలా? ఇన్ని రోజులుగా చూస్తున్నాడు. తనేంటో తెలియదా?

పిచ్చిగా తాగేయాలనిపిస్తోంది సుబ్బూకి.

వెంటనే మహా గుర్తొచ్చింది.

'ఈ మహాతల్లొకటి కొంపలో చేరింది. చీమలు పెట్టిన పుట్టలో పాములు చేరినట్లు. తనని తాగొద్దనడానికి ఈవిడెవరూ? తన మంచి చెడ్డలు తాగుడులోనే చూసిందా? తాగుడు ఒక వ్యసనం. అది హృదయం కాదే. తను మంచివాడు కాకపోతే అసలు తనింట్లో తిష్టవేయగలిగేదా? ఏంటో ఈ లోకానికి అవన్నీ అక్కర్లేదు. ఎవరో ఏదో చెబుతారు. వాటినే నమ్ముతారు.' సుబ్బూ చీకటి పడేవరకూ అటూ యిటూ తిరిగి ఇంటిదారి పట్టాడు.

దారిలో బార్‌లు కనిపించినపుడల్లా ఆగి తాగాలని పిస్తోంది. కానీ మహా గుర్తొచ్చి తనని తాను నిగ్రహించుకుని ఇల్లు చేరాడు సుబ్బూ.

పాపాయమ్మ యధావిధిగా దోసెలేస్తూ కూర్చుంది.

అమ్మాజీ సాయం చేస్తోంది తన ధోరణిలో.

చుట్టూ ఎవరెవరో వచ్చి తింటున్నారు.

పాపాయమ్మ కోడల్ని చిన్నగా తిట్టుకుంటూనే పనికానిస్తోంది. 'ష్! ఏవో అనొద్దన్నానా మామ్మా! కోతిపుండు బ్రహ్మరాక్షసని తగాదా పెంచేవరకూ నిద్రపోవు" అంది అమ్మాజీ చెవిలో చేరి నెమ్మదిగా.

"నువ్వు మరీనే. నా మీద అంతోటి దొంగతనాలెట్టాకా నోరు మూస్కుని సావాలా? నాలుగూ కడిగేద్దావంటే నువ్వొక్కద్దానివి నోరు యిప్పనియ్యవు" అంది పాపాయమ్మ కోపంగా.

"ఏవనంటావు - సిగ్గుండాల."

పాపాయమ్మ అమ్మాజీవైపు గుర్రుగా చూసింది.

"అవును మామ్మా తప్పంతా నీ కొడుకుది. పనికిమాలినోడికిచ్చి పెళ్ళి చేసేవ్. లతేదో కష్టపడి పనిచేసుకొస్తంది. అసలు నీ కొడుకుతో కాపరమెవరు చేస్తారు? విసుగులో ఏదో అనేసింది. తప్పు తెలుసుకుని మెదలకుండా వుంది కదా! ఇక అంతటితో ఆపు."

"ఏంటే అదేవన్నా సెమాపన చెప్పిందా నాకు" అంటూ రెచ్చిపోయింది పాపాయమ్మ.

"ఆ, సెమాపన లొక్కటే తక్కువ. ఇదేవన్నా సినిమానా? నీకాళ్ల మీద పడిపోటానికి వూరుకుందూ" అంది అమ్మాజీ.

అంతలోనే లత పర్సు తగిలించుకుని బయటకొచ్చింది.

లతని చూసి అమ్మాజీ పాపాయమ్మలతో పాటు అక్కడున్నవాళ్ళందరూ తెల్లబోయి చూశారు.

కారణం మొదటిసారి లత ఘుడీదారు వేసుకుంది.

లత చిరునవ్వుతో అత్తగారి వైపు చూస్తూ "ఎలా వుందత్తా? కొత్తవి నిన్న కొనుక్కున్నా" అంది.

పాపాయమ్మకి లతని ఆ డ్రెస్‌లో చూసి అరికాలి మంట నెత్తికెక్కింది.

"ఆ!ఆ! చాలా బాగుంది తల్లీ అరబస్తా బియ్యం పావుకేజి సంచిలో కూరినట్లు" అంది వెటకారంగా.

ఆ మాటకి అక్కడ దోసెలు తింటున్న మగాళ్ళంతా ఫక్కున నవ్వారు.

లత చిన్నబుచ్చుకుని "మిమ్మల్ని అడగటం నాదే తప్పు" అంటు వెళ్ళిపోయింది కోపంగా.

"ఏంటి మామ్మా నోటికేదొస్తే అదే పేల్తావు. ఏదో వుజ్జోగం చేస్తుంది. ఏసుకుంది. ఈ రోజుల్లో అందరూ అయ్యేగా తొడుక్కుంటున్నారు" అంది అమ్మాజీ.

"ఏటీ, వుజ్జోగవా?" అన్నాడొకడు దోసెలు తింటూ వెటకారంగా.

"కాదా?" అంది అమ్మాజీ అమాయకంగా మొహం పెట్టి.

"ఇంకా నయం. ఈ జిల్లాకి కలకటేరన్లేదు. దానవాయి పేటలో వెంకటరత్నం పచారీ సాపులో పప్పులూ వుప్పులూ ఏరతది నీ కోడలు" అంటూ గాలి తీసేసాడు అతను.

ఆ మాటకి పాపాయమ్మ మొహం వంట్లో నెత్తురు తీసేసినట్టుగా పాలిపోయింది.

"ఏంటి, ఏం మాట్లాడతన్నావ్" అంది కోపంగా.

"ఊరికే కసురుకోకు మామ్మా. నేను నిజవే చెబుతున్నా. ఆ కొట్టుకాడ నీ కోడల్ని శానాసార్లు సూసా" అన్నాడతను డబ్బులిచ్చి వెళ్ళిపోతూ.

పాపాయమ్మ ఆ షాక్ నుండి తేరుకోకుండానే లోవరాజు వచ్చి నిలబడి "లోన రామకిష్టుడున్నాడా? ఒకసారి కేకెయ్" అన్నాడు పాపాయమ్మకేసి చూస్తు.

పాపాయమ్మ కోపం, అసహనం లోవరాజు మీదకి మళ్ళాయి.

"గోదాట్లో కెల్లాడు. ఆడితో పనేంటి నీకు" అంది.

"చొక్కాలకి జేబులు కుట్టిచ్చుకుని రెండు నెల్లయింది. డబ్బులివ్వలేదు"

"ఇదంతా నీ యవ్వారవా? నువ్వు జేబులు కుడతావు. నీ పెళ్ళాం బియ్యం కొంటది. ఎదవ దొంగతొత్తుకొడుకుల సంసారం. ఛీ" అంది పాపాయమ్మ.

"ఇదిగో మామ్మా మాటలు తిన్నగా రానియ్. ఆడందులో దొంగబియ్యవే తెస్తాడో - దొరబియ్యవే తెస్తాడో ఎవడిక్కావాలి? కుట్టమంటే కుట్టా" అన్నాడు లోవరాజు అసలే పెళ్ళాం మాటలు విని తగాదా కొచ్చిన కాకతో.

"సర్లే లోవరాజుగారూ రామకిష్టొస్తే నే చెబుతా. కొంచెం నా లేసు డబ్బులిస్తారా? చాలా అవసరంగా వుంది" అంది అమ్మాజీ చాలా వినయంగా.

"ఉండవమ్మా రామాయణంలో పిడకల వేటలా నీ గొడవొకటి. ఆ లేసులేం బాగాలేదు. కావాలంటే వచ్చి పట్టుకుపో" అంటూ విసుగ్గా వెళ్ళిపోయాడు లోవరాజు.

లోవరాజు జవాబుకి అమ్మాజీ కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"సూడవే ఎంతమాటనేసి ఎల్లేడో" అంటున్న పాపాయమ్మ మాటలు వినిపించుకోకుండా స్వరున మహా దగ్గరకి వెళ్ళింది అమ్మాజీ.

అమ్మాజీ కళ్ళలో నీళ్ళు చూసి కంగారు పడింది మహా

"ఏం జరిగింది?" అనడిగింది గాభరాగా.

అమ్మాజీ జవాబు చెప్పలేదు.

గోడకి జేరబడి ఏడుస్తూనే వుంది.

ఎప్పుడూ గలగలా నవ్వే అమ్మాజీ అలా ఏడవడం చూసి మహా నివ్వెరపోయింది.

"అమ్మాజీ! అమ్మాజీ ఏం జరిగింది? ఎవరేవన్నారూ?" అడిగింది అమ్మాజీని కుదుపుతు.

అమ్మాజీ తేరుకుని కళ్ళు తుడుచుకుంది.

"ఎవరేవీ అనలేదమ్మాయిగారు. నా దరిద్రవే నన్నేడిపిస్తంది. రెండచ్చరాలు చదువుకోనందుకేగా యిన్ని కట్టాలూ. ఎంత కష్టపడి ఎంత మందిని అడుక్కుని చదివించాను తమ్ముళ్ళని. ఆళ్ళిప్పుడు మంచి వుజ్జోగాలు చేసుకుంటూ నా వంక కన్నెత్తి చూడరు. పదిరూపాయలివ్వరు. నా బతుకు సెడగొట్టి నన్నిలా పనికిమాలిన దాన్ని చేసి వదిలేసి నోళ్ళు నేనెలా వున్నానో అసలు సచ్చానో బతికానో సూడరు. అందుకే ఏడుపొచ్చేసింది" అంది అమ్మాజీ నవ్వాలని ప్రయత్నిస్తూ.

"అది పాత కథే. ఇప్పుడు సడెన్‌గా ఎందుకేడ్చేవు. ఆ సంగతి చెప్పు."

"ఏం లేదండి ఆ లోవరాజుగాడు లేసుల డబ్బులడిగితే 'రేపూ - మాపూ' అంటూ తప్పించుకు తిరుగుతున్నాడు.

ఈ రోజు అయ్యి పనికిమాలిన లేసులని ఛీత్కరించి పట్టుకుపొమ్మని పురుగులా యిదిలించేసాడు" అంటూ కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంది అమ్మాజీ.

"ఏడ్వొడు. ఇకనుండి నీకు వాడికమ్మాల్సిన ఖర్మలేదు. ఎవడి కాళ్ళూ పట్టుకోవాల్సిన ఖర్మ అంతకన్నా లేదు" అంది మహా.

అమ్మాజీ మహావైపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది. "నాలుగు రోజులోపిక పట్టు. బేరాలు నీ దగ్గరకే తన్నుకొసాయి" అంది మహా అమ్మాజీని వూరడిస్తూ.

"ఏం జరిగింది?" అప్పుడే లోనికొస్తూ అడిగాడు సుబ్బూ.

"ఏం లేదన్నా ఏం లేదు" అంది అమ్మాజీ గాభరాగా.

"అదేం కాదు' అంటూ జరిగిందంతా చెప్పేసింది మహా.

సుబ్బూ తలూపి మళ్ళీ బయటకెళ్ళిపోయాడు.

"అయ్యో - అసలే అన్నకి కోపమెక్కువ. ఏంటిజేస్తాడో" అంది అమ్మాజీ ఆందోళనగా.

"సుబ్బూకి కోపమెక్కువేకానీ అంత తొందరపాటు మనిషి కాదు ఏ పనిమీద వెళ్ళాడో లే" అంది మహా ఊరడింపుగా.

సుబ్బూ అస్థిమితంగా బైక్ నడుపుతున్నాడు. అమ్మాజీ మనసులో మెదులుతోంది.

అందరికీ డబ్బు కావాలి.

అందరి కష్టాలూ మూడొంతులు డబ్బు లేకనే.

ఆకలికి డబ్బు కావాలి - జబ్బులకి డబ్బుకావాలి.

ఆఖరికి శవన్నెత్తడానికిక్కూడా డబ్బేకావాలి.

ఉన్నవాడికి ఇంకా ఇంకా చాలక కావాలి.

స్విస్ బాంక్‌లో నోట్లు చివికిపోతున్నా ఇంకా యింకా దాయడానికి డబ్బుకావాలి.

దయ్యాల కొంపల్లా ఒకరిద్దరూ వుండేవాళ్ళకి కూడా పెద్ద పెద్ద పేలస్‌లు కట్టుకోడానికి డబ్బుకావాలి.

ఈ ఆశలకి అంతులేదు.

పక్కవాడి దారుణ జీవితాల పట్ల జాలి లేదు.

సుబ్బూ మనసులో వెల్లువలా పొంగుతున్న ఆలోచనలతో బైక్ నడుపుతూ "అన్నా అన్నా" అన్న పిలుపు విని ఆగిపోయి చూశాడు.

"అన్నా నేనే అన్నా"

సుబ్బూ వెంకటరత్నం పచారీ షాపు వేపు చూశాడు.

అక్కడ ఏడుస్తూ లత నిలబడి వుంది. కొట్టుదగ్గర జనం కొంతమంది మూగి వున్నారు.

సుబ్బూ గబగబా బైక్ దిగి షాపులోకి వెళ్ళాడు.

"అన్నా నేనిక్కడ పనిచేస్తన్నా అన్నా. నేను దొంగనని, బియ్యం పప్పులూ కాజేసేనని ఈ షాపతను తిడతన్నాడన్నా. నేనలాంటిదాన్ని కానన్నా! నువ్వన్నా చెప్పన్నా!" లత గుక్కలు పెట్టి ఏడుస్తోంది.

ఆ యింట్లో యిన్నాళ్ళనుండి వుంటున్నా ఎన్నడు లత తనతో మాట్లాడలేదు.

సుబ్బూ జనం వైపు చూశాడు.

అందులో లోవరాజు నిలబడి వున్నాడు - పళ్ళికిలిస్తూ. విషయం అర్థమైంది.

"ఆవిడలాంటిది కాదు వదిలేయండి"

"నువ్వెవరివి చెప్పడానికి. ఈవిడ బియ్యం తీసుకెళ్ళడం ఈవిడగారి మొగుడు అమ్మేయడం" అన్నాడు షాపతను వెటకారంగా.

"లేదన్నా ఏరగా పనికి మాలినవి మాకిస్తారు. అయ్యే యింటికి తెస్తాను. నా మాట నమ్మన్నా" అంది లత ఏడుస్తూనే.

"మీకు ఆవిడ పట్టుకెళ్ళినట్లు సాక్ష్యాలున్నాయా?"

"ఏంటి మీ లా కొచ్చెన్సూ - చూసినోళ్ళు చెప్పారు"

"ఎవరా చూసినోళ్ళు?"

షాపతను జనంలోకి చూశాడు.

లోవరాజు అప్పటికే అక్కడినుండి జారుకున్నాడు.

"మీ షాపులో ఎవరి చేతనయినా చెప్పించండి" అన్నాడు సుబ్బూ అందరివైపు చూస్తూ.

షాపులో మిగతావారి వైపు చూస్తూ "చెప్పండి. ఈవిడ నా చెల్లెలు. దొంగతనం చేసిందని చెబితే ఈవిడ్ని యిక్కడే పాతేస్తాను" అన్నాడు సుబ్బూ కటువుగా.

"లేదు. లత అలాంటిది కాదు. యిచ్చిన బియ్యవే తీసుకెళతది. మేవందరమూ అంతే. ఎళ్లేటప్పుడు మమ్మల్ని చెక్ చేసే అంపిస్తారు" అన్నారు మిగతావాళ్ళు.

ఆ మాట విని తలదించుకున్నాడు షాపతను.

"సారీ అతనెవరో వచ్చి చెబితే.." అంటూ గొణిగాడు.

"చెబుతారండీ వినే వాళ్ళుంటే. నిజానిజాలు తెలుసుకోకుండా చెప్పుడు మాటలు వినే వాళ్ళుంటే చెప్పేవాళ్ళు చాలామంది వుంటారు. అసూయతో కొందరు, వాళ్ళే ముందు తప్పుచేసి వుక్రోషంగా నిందలు వేసే వాళ్ళు కొందరు ఎప్పుడూ వుండనే వుంటారు. ఒక మెట్టు పైన కూర్చున్న వాళ్ళు నిజానిజాలు గ్రహించాలి. ఇంతమందిలో నిందవేసి అవమానించారు ఒక ఆడపిల్లని. ఇప్పుడేమిచ్చి మీ మాటలు వెనక్కు తీసుకుంటారు?"

"సారీ అండి, ఆ అమ్మాయి మా షాపులోనే పని చేసుకోవచ్చు" అన్నాడు షాపు యజమాని.

"ఇక ఎంతమాత్రం యిక్కడ పని చెయ్యదు. ఆమెకు రావాల్సిన జీతం లెక్కకట్టి యివ్వండి."

షాపతను లత జీతం యిచ్చేసాడు.

షాపు మెట్లు దిగుతూ "అన్నా నీ రుణం తీర్చుకోలేనన్నా అని మళ్ళీ ఏడవబోయింది లత.

"బైకెక్కు"

ఆశ్చర్యపోతూనే సుబ్బూ వెనక కూర్చుంది లత.

బైకు తిన్నగా భజన్‌లాల్ షాపు ముందాగింది.

బైక్ దిగి ‘రా‘ అన్నాడు సుబ్బూ.

సుబ్బూ వెనక భయంగా నడిచింది లత.

"ఓ, సుబ్బూగారా? ఏంటిటు వచ్చారు? ఏం కావాలి?" అనడిగాడు భజన్‌లాల్ నవ్వుతూ.

‘చిన్న సహాయం‘ అంటూ జరిగిందంతా చెప్పాడు సుబ్బూ.

అంతా విన్నాడు భజన్‌లాల్.

"మీరు రికమండ్ చేస్తే వాళ్ళు తప్పక నిజాయితీ పరులే అయి వుంటారు" అంటూ లతవైపు చూసి "ఏమ్మా, తమ్ముడు బంగారం షాపులో సేల్స్ అమ్మాయి ఒకామె మానేసింది. అక్కడ చేస్తావా?" అనడిగాడు.

లత బుద్ధిగా తలూపింది.

భజన్‌లాల్ చెప్పిన జీతం చూసి కళ్ళు తిరిగాయి లతకి.

సంతోషంతో అతనికి నమస్కరించింది.

భజన్‌లాల్ ఆమెని తీసుకెళ్ళి ఎదురు బంగారం షాపులో తమ్ముడికి మరదలికి పరిచయం చేసాడు.

క్షణాల్లో లత రెండింతలు ఎక్కువ జీతంతో షాపులో పనికి కుదురుకుంది.

అప్పుడే సరిగ్గా మహా అమ్మాజీని తీసుకుని భజన్‌లాల్ షాపులోకి వెళ్ళటం చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు సుబ్బూ.

ఎందుకో, ఏమిటో అప్పుడే తెలుసుకోవడం సభ్యతకాదని లతని తీసుకుని ఇంటి మొహం పట్టాడు సుబ్బూ.

లతని బైక్ మీద ఎక్కించుకుని వెళ్తున్న సుబ్బూని వెనక్కు తిరిగి చూసి మరింత ఆశ్చర్యపోయింది మహా.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments